

ČALFA, BARTOŠÍK a partneři

advokátní kancelář

ATTORNEYS-AT-LAW

Braunův dům, Karlovo náměstí 24, 110 00 Praha 1

Městský soud v Praze

Hybernská 1006/18

111 21 Praha 1

Ke spis. zn.: 8 A 208/2015

V Praze dne 9. 2. 2016

Žalobce:

Adam Zábranský, nar. 28. 12. 1993

Bytem Zbynická 6, 153 00, Praha 16

Právně zastoupen:

Mgr. Filip Hajný, advokát, ev. č. ČAK 14269

se sídlem Moskevská 532/60, 101 00 Praha 10 – Vršovice

Žalovaná:

Pražská energetika Holding, a.s. IČO: 26428059

se sídlem Na Hroudě 1492, Praha 10, PSČ 100 05, zapsaná v
obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze pod spis. zn.
B 7020

Právně zastoupen:

Mgr. Peter Zeman, advokát, ev.č. ČAK 4629

Čalfa, Bartošík a partneři s.r.o., advokátní kancelář, se sídlem Karlovo
nám 24, Praha 1, 1100 00

Věc:

VYJÁDRĚNÍ

K ŽALOBĚ PROTI ROZHODNUTÍ SPRÁVNÍHO ORGÁNU

podle ust. §65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního

in eventum proti nečinnosti správního orgánu podle ust. § 79 a násl.
S.ř.s.

Dvojmo

Přílohy: plná moc

dle textu

osvědčení o DPH

Čalfa, Bartošík a partneři s.r.o., advokátní kancelář

tel: ++ 420-222 232 380, fax: ++ 420-222 232 388, e-mail: kancelar@calfabartosik.cz

IČ: 28221770 DIČ: CZ28221770 obchodní rejstřík: Městský soud v Praze, oddíl C, vložka 133434

I.

Žalobou ze dne 3. 11. 2015, se žalobce domáhá rozhodnutí o povinnosti žalované poskytnout mu jako oprávněnému subjektu specifikované informace, jejichž poskytnutí před tím vyžadoval písemnou žádostí ze dne 28. 8. 2015. V žalobě uvedené informace týkající se dosavadního průběhu jednání se žalobcem (tj. podání žádosti a stížnosti žalobcem, odeslání odpovědi žalované s jejím odmítavým stanoviskem) činí žalovaná nespornými.

Žalobce předjímá, že žalovanou je třeba považovat za veřejnou instituci dle §2 odst. 1 zák. č. 106/1999 Sb., v platném znění, o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“) a tudíž za povinný subjekt dle tohoto zákona. Z toho důvodu se domnívá, že má nárok na poskytnutí jím žádaných informací, a že na postup při jejich získání je třeba aplikovat postup dle InfZ. Žalobce při tom odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu a uzavírá, že tato judikatura údajně: “řadí právě i soukromé společnosti s majetkovou účastí státu či územně samosprávných celků mezi veřejné instituce, tj. osoby povinné podle ust. § 2 odst. 1 InfZ“.

Jedná se o jednoznačně logicky nesprávný a zavádějící výklad žalobcem uváděných judikátů. Ve všech jím citovaných rozhodnutích (a v ostatních k věci existujících judikátech) dotčené soudy uzavírají, že **v případě splnění určitých předpokladů, může být i** na soukromou společnost (s majetkovou účastí veřejné instituce) nahlíženo jako na veřejnou instituci (resp. veřejnoprávní korporaci) a v takovém případě mohou i soukromé společnosti vznikat povinnosti dle InfZ. Samotný fakt, že subjekt je soukromoprávní společností tedy nevylučuje takovou společnost automaticky z možnosti podléhat povinnostem dle InfZ. V žádném z citovaných rozhodnutí, ani v žádném dalším existujícím rozhodnutí ÚS, nebo NSS **není obsažen závěr, že by každá soukromá společnost s majetkovou účastí státu či územně samosprávného celku měla a mohla být automaticky považována za veřejnou instituci** z hlediska InfZ a povinnost podávat vyžádané informace jí tak bez dalšího vznikala, jen na základě jakékoliv majetkové účasti státu, resp. obce. Naopak veškerá dostupná judikatura vždy konstatuje, že každý jednotlivý případ je třeba posuzovat individuálně a vždy konkrétně pro danou situaci i daný subjekt posoudit, zda lze výkladem na takový subjekt v dané situaci povinnosti dle InfZ vztáhnout a považovat ho za povinný dle InfZ.

Široká judikatura k této otázce se sjednotila na definici pěti hledisek, která musí společnost soukromého práva splňovat, aby se stala povinným subjektem dle InfZ. Jsou to (i) způsob vzniku, (ii) zřizování státem, resp. veřejnou institucí, (iii) kreování jejich orgánů státem/veřejnou institucí, jakož i (iv) státní/veřejný dohled nad jejich činností a (v) veřejný účel, resp. účel existence ve veřejném zájmu. Výkladem tohoto pojmu se zabýval Ústavní soud např. v nálezů sp. zn. I. ÚS 260/06 (č. 10/2007 Sb. ÚS, s. 129 a násl.), Nejvyšší správní soud v rozhodnutí sp. zn. 8 As 57/2006, č. 1688/2008 Sb., a dalších. Judikaturou dovozená kritéria není nutné naplnit všechna, rozhodující je ale **převaha znaků**, které jsou pro veřejnou instituci podle předmětné judikatury typické a které tudíž musí převažovat i u společnosti soukromého práva, aby ji pro účely InfZ bylo možno považovat za povinný subjekt.

Žalobce ve své žalobě odkazuje zejména na judikát Nejvyššího správního soudu 8 As 57/2006, který zdůraznil, že obec se nemůže vyhnout plnění informačních povinností dle InfZ tím, že by části své působnosti svěřila jí založeným obchodním společnostem a že tedy i takové obchodní společnosti musí podléhat režimu InfZ. Žalovaná zdůrazňuje, že v předmětném judikátu šlo o skutkově odlišnou situaci, kdy posuzovaná akciová společnost

založená obcí byla založena výlučně obcí a obec byla jejím jediným akcionářem, držícím 100% akcií a vykonávajícím výlučnou a plnou kontrolu nad touto společností. V případě žalované jde o situaci skutkově a věcně odlišnou a proto je nutné provést posouzení věci individuálně a konkrétně pro žalovanou, byť s využitím kritérií definovaných judikaturou.

1. způsob vzniku instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu ke zřízení, resp. vznik na základě zákona, nebo jiným veřejnoprávním aktem):

Žalovaná nebyla zřízena zákonem ani jiným veřejnoprávním aktem. Byla založena úkonem soukromého práva - zakladatelskou smlouvou několika akcionářů jednajících v mezích soukromého práva bez využití moci práva veřejného. Vznik společnosti byl založen zcela a plně na vůli třech jednajících subjektů jako subjektů práva soukromého. Jeden z akcionářů byl sice obcí, tj. veřejnou institucí, bez vůle druhých dvou akcionářů – subjektů soukromého práva, by však společnost nevznikla. Rozhodnutí dalších dvou akcionářů – subjektů soukromého práva nebylo podmíněno a určeno vůlí obce, šlo o vyjádření jejich svobodné vůle. V existujících judikátech, definujících jednotlivé identifikační znaky veřejných institucí podléhajících režimu InfZ, vychází Ústavní i Nejvyšší soud z toho, že: „při vzniku a zániku státního podniku (v případě judikátu I. ÚS 260/06) je tak přítomna velká míra ingerence státu a naopak absentuje „vlastní“ vůle státního podniku, což pak svědčí spíše o jeho povaze veřejné“. Pro posouzení míry splnění kritéria způsobu vzniku instituce tedy příslušné rozhodující soudy neberou jako podstatný rozlišovací znak to, že zakladatelem (nebo jedním ze zakladatelů) byla veřejná instituce (stát, obec), ale to že samotný akt založení posuzovaného subjektu byl dán vůlí takového zakladatele – orgánu veřejné moci z pozice jeho vrchnostenské moci. Jinými slovy předmětné judikáty vycházejí z toho, že i v případě vzniku subjektu formou soukromoprávního úkonu může být kritérium způsobu vzniku instituce veřejnoprávním aktem fakticky považováno za splněné, pokud však i takový formálně soukromoprávní úkon byl proveden z pozice rozhodnutí a vůle orgánu veřejné moci jako vyjádření její vrchnostenské pozice v dané situaci. Toto **kritérium** tak podle našeho názoru v konkrétním případě žalované **jednoznačně není splněno**, neboť v případě jejího vzniku nešlo v žádném případě o vyjádření výhradní vůle a rozhodovací pravomoci obce.

2. osoba zřizovatele (zda je zřizovatelem instituce jako takové stát či obec),

Žalovaná nebyla zřízena a nemá tudíž zřizovatele. Žalovaná byla založena a to třemi akcionáři, kteří upsali základní kapitál ve výši 1 milion Kč v poměru 51/34/15, přičemž v tomto případě měl územně samosprávný celek (Hl. město Praha) sice větší podíl 51%, nebyl ale výlučným zakladatelem a bez dalších dvou akcionářů, jejich vkladu a souhlasu se způsobem a obsahem zakládání společnosti by tato vůbec nevznikla. Vznik (obdoba „zřízení“) společnosti žalované tak nebyl v žádném případě závislý výhradně na vůli a rozhodnutí územně samosprávného celku a podle názoru žalované nelze proto územně samosprávný celek při výkladu splnění zadaného kritéria považovat za zřizovatele, resp. výlučného zřizovatele. Vznik společnosti nebyl v žádném ohledu aktem aplikace veřejného práva a pravomoci obce jako veřejné instituce. I žalobcem uváděná judikatura v konkrétních případech posuzovaných v judikovaných věcech považovala toto kritérium za splněné, když „zřizovatel“, resp. zakladatel byl 100% účastníkem společnosti a její vznik (a obsah) tak byl zcela podřízen jeho vůli (byť později umožnil vstup do společnosti dalším subjektům). Žalovaná tak **i toto kritérium považuje za nesplněné**.

Při posuzování všech kritérií lze v tomto směru odkázat také na judikát Nejvyššího správního soudu 2 Ans 4/2009, který se zabýval rozhodnutím, zda veřejnou institucí ve smyslu InfZ je

společnost ČEZ, a.s., tedy akciová společnost, ve které stát je jedním z akcionářů, zatímco ostatní akcionáři jsou subjekty soukromého práva. V této věci došel soud k závěru, že podstatné je posouzení, že majetkový podíl České republiky umožňuje přímé ovládání ČEZ, a. s., běžnými formami, zejména hlasováním na valných hromadách, přičemž podíl státu na základním kapitálu ČEZ, a.s. činil v posuzovaném období 67,612 %, - 65,99 %. Stát byl zároveň výlučným zakladatelem ČEZ, a.s. - společnost vznikla v důsledku výlučného rozhodnutí státu v rámci tzv. velké privatizace faktickým odstěpením od státního podniku a v první fázi bylo tedy jeho jmění tvořeno ze sta procent bývalým státním majetkem a nadále byl zcela jednoznačně majoritním ovládajícím společníkem. Kritérium způsobu vzniku (výlučným vrchnostenským rozhodnutím státu) a osoby zřizovatele (výlučně státu) tak bylo splněno a další kritéria byla splněna na základě jednoznačné akciové majority státu, umožňující mu výhradní majoritní ovládání společnosti. V případě žalované však je situace opačná, jak bylo shora popsáno a i jak je popsáno dále, není obec ve společnosti žalované výlučnou ovládající osobou, která by mohla vahou svého podílu prosazovat svůj vliv ve společnosti bez omezení vůlí (v současnosti) druhého akcionáře. Naopak vnitřní mechanismy a struktury společnosti žalované jsou konstruovány tak, že akcionáři musí jednat ve shodě. Je tedy podle názoru žalované typicky možné uvedený judikát využít k podpůrné argumentaci a contrario tam uváděným závěrům.

Důkaz: zakladatelská smlouva
stanovy žalované

3. subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (zda dochází k vytvoření orgánů státem či obcí, na základě jeho rozhodnutí a vůle),

Žalovaná je ovládána oběma svými akcionáři jednajícími ve shodě (a to od počátku). Bez souhlasu druhého akcionáře se orgány společnosti neutvoří. Oba akcionáři mají v rámci společnosti žalované možnost blokace rozhodnutí o vytvoření, resp. personálním obsazení orgánů. Ač má obec ve společnosti žalované formální většinu (51%), tato procentuální většina nezakládá výlučnou rozhodovací pravomoc akcionáře – veřejné instituce ani v tvorbě a obsazení jednotlivých orgánů, ani jinak. Podle článku 15 odst. 2 a 3 platných stanov společnosti, volí členy představenstva i dozorčí rady valná hromada a k této volbě je třeba **100% hlasů, tedy souhlas obou existujících akcionářů**, přičemž valná hromada je usnášeníschopná pouze v případě 100% účasti akcionářů (čl 13 odst. 2 stanov). **Ani toto kritérium tak podle názoru žalované není splněno**, přičemž z hlediska faktického významu jde o kritérium klíčové, neboť prostřednictvím orgánů společnosti lze bezpochyby vykonávat faktický vliv na její chod i kontrolu společnosti. Společnost tak není fakticky ovládána veřejnoprávní korporací a nevykonává v ní rozhodující vliv.

4. existence státního resp. veřejnoprávního dohledu nad činností instituce

Veřejný dohled je judikaturou poněkud extenzivně dovozován i tam, kde je možnost výkonu dohledu i soukromoprávním postupem, např. prostřednictvím obsazení dozorčí rady či prostřednictvím platné účasti na valné hromadě. Takto pojímá obsah veřejnoprávního dohledu například žalobcem odkazované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 8 As57/2006, který: „neinterpretuje dohled definovaný Ústavním soudem jako nutně vrchnostenskou kontrolu, ale jako dohled, který může konkrétní subjekt vykonávat ve vztahu ke konkrétnímu jinému subjektu, byť i na základě předpisů soukromého práva, např. obchodního zákoníku. První žalovaný pak jako jediný akcionář druhého žalovaného může vykonávat dohled nad jeho činností prostřednictvím jím, resp. valnou hromadou volených orgánů společnosti i

bezprostředně v rámci výkonu svých akcionářských práv.“ I v tomto judikátu Nejvyšší správní soud ale výslovně uvedl také to, že:“ I zde je třeba vycházet z konkrétní posuzované situace, tj. míry dohledu, kterou první žalovaný disponuje ve vztahu k činnosti druhého žalovaného, nikoliv z existence či neexistence státního dohledu nad činností akciových společností obecně. „ Proto žalovaná opět zdůrazňuje, že zatímco v judikovaném případě se jednalo o akciovou společnost se 100% účastí obce, tedy kontrola prostřednictvím dozorčí rady a valné hromady byla vykonávána plně a bez jakýchkoliv omezení, resp. fakticky se nejednalo pouze o kontrolu ve smyslu dozoru nad prováděnou činností, ale o faktické ovládnutí veškeré činnosti a rozhodování, tak situace žalované je razantně odlišná a je tedy i ve smyslu uváděného judikátu třeba především zvážit míru konkrétně existujícího dohledu.

Považujeme za absurdní dovozovat veřejnoprávní dohled všude tam, kde je v dozorčí radě byt' jen jeden, resp. menšina zástupců obce, tím spíše, že z hlediska právního člen dozorčí rady nesmí o skutečnostech, které se dozví v rámci výkonu funkce člena dozorčí rady, informovat některého z akcionářů či jinou osobu, a to pod sankcí porušení péče řádného hospodáře a své fiduciární povinnosti. Člen dozorčí rady – byt' jde o osobu navrženou akcionářem – obcí, případně přímo o voleného zástupce obce tak fakticky vykonává dohled nad činností společnosti jako fyzická osoba sám za sebe, na základě svých povinností, vznikajících mu z titulu funkce člena dozorčí rady, nikoliv za akcionáře, který ho na funkci člena dozorčí rady navrhl, popřípadě zvolil. Žalovaná v této věci upozorňuje zejména na judikát Nejvyššího soudu 29 Cdo 3864/2008, který výslovně konstatuje, že: „Součástí náležité péče bylo mimo jiné i to, že člen jednatele dává při rozhodování při výkonu funkce přednost zájmům společnosti před zájmy společníka, který jej do funkce vahou svých hlasů prosadil, a nenechá se při výkonu působnosti jednatele ve společnosti s ručením omezeným tímto společníkem ovlivňovat.“ Domníváme se proto, že možnost výkonu dozoru prostřednictvím nominace konkrétních fyzických osob na funkci člena dozorčí rady je třeba brát v potaz pouze okrajově, neboť z hlediska zákonnosti výkonu funkce členů orgánů by navrhuující akcionář neměl být schopen svůj vliv a kontrolu prosadit. V případě žalované je navíc dozorčí rada šestičlenná a rozhodnutí může přijímat pouze na základě souhlasu **většiny** všech svých členů (čl. 25 stanov). Při výkonu kontroly prostřednictvím dozorčí rady, pokud je vůbec formálně právně možný, o čemž pochybujeme, je tak akcionář – obec vždy omezen nutností shody s druhým akcionářem.

Ohledně výkonu dohledu prostřednictvím účasti na valné hromadě platí omezení uváděné v předchozím kritériu, tj. že dohled v podstatě stejné váhy a stejným způsobem provádí i druhý akcionář. Dle čl. 13 stanov společnosti je valná hromada usnášeníschopná pouze za účasti 100% hlasů akcionářů. Konkrétně tedy oba akcionáři musí být přítomni a bez účasti a součinnosti druhého akcionáře nebude akcionář-obec fakticky schopna své pravomoci a působnosti prostřednictvím valné hromady vykonat. Většinu zásadnějších rozhodnutí, která jsou v kompetenci valné hromady, pak opět může valná hromada přijímat pouze se 100% souhlasem obou akcionářů.

Posuzováno z pozice stávající judikatury je možné uvažovat o tom, že toto kritérium by mohlo být **v určité míře splněno** (veřejnoprávní dohled je částečně omezeně možný prostřednictvím účasti na valné hromadě), nicméně žalovaná vyslovuje pochybnosti o existenci veřejnoprávního dohledu v případě pouhého členství zástupce obce v dozorčí radě jako kritéria vůbec. Navíc je zřejmé, že se jedná pouze o dohled ve smyslu dozoru nad zákonností a hospodárností, a v žádném případě o dohled ve smyslu výkonu vlivu a prosazení vlastní vůle. Pokud by se pak mělo kritérium veřejnoprávního dohledu posuzovat tak, jak ho chápe Ústavní soud například v rozhodnutí I US 260/06, tedy státní dohled, resp. oprávnění,

která má stát vůči kontrolovanému subjektu nad rámec soukromoprávního dohledu prostřednictvím institutů soukromého práva a který je opět výrazem určité vrchnostenské kontroly a moci, dávající státu (obci) oprávnění, která by jinak v demokratickém právním řádu bylo možné jen stěží konstruovat vůči instituci soukromé, pak splněno není vůbec.

Žalovaná se zároveň domnívá, že v pochybnostech by mělo být kritérium bráno za nesplněné, neboť jde o otázku podrobení soukromého subjektu veřejnému právu.

5. veřejný nebo soukromý účel instituce.

Jako veřejný účel soukromé obchodní společnosti byl judikaturou v minulosti shledán např. předmět podnikání „výroba a prodej elektřiny“ v případě společnosti ČEZ s tím, že v tam posuzovaném případě šlo, s ohledem na strategický význam této společnosti v rámci ČR a nezbytnosti zajištění dodávek dané komodity pro chod společnosti, o uspokojování veřejného zájmu. Žalovaná však žádný obdobný předmět podnikání nemá a podle jejího názoru nelze v jejím podnikání dohledat žádný veřejný účel, resp. účel uspokojování veřejného zájmu ani fakticky. Věcný důvod existence žalované je sdružení dvou menších akciových podílů ve společnosti Pražská energetika, a.s., za účelem větší koncentrace hlasů na její valné hromadě a získání větší kontrolní síly, neboť akcionářem cílové společnosti Pražská energetika, a.s. je i celá řada akcionářů dalších. Podstatné přitom je, že akcie Pražská energetika, a.s. jsou vlastnictvím žalované, nikoliv obce a ta vždy vlastnila pouze část akcií Pražská energetika, a.s., které nyní vlastní žalovaná, zbytek byl dodán druhým akcionářem. Konkrétně v tuto chvíli by na hl.m Prahu při rozdělení žalované mezi akcionáře v poměru jejich podílů fakticky připadal podíl na Pražská energetika, a.s. ve výši 29,61%, přičemž druhý akcionář by obdržel podíl 28,45% . V tuto chvíli však druhý akcionář ještě disponuje sám za sebe dalším podílem ve výši 41,40%. Pokud by tedy své podíly spojil, stal by se akcionářem Pražská energetika, a.s. s podílem ve výši 69,85% a hl.m.Praha s 29,61% by se stalo jednoznačně menšinovým akcionářem Pražská energetika, a.s., s minimálním vlivem na jeho chod a rozhodování. Účel založení a existence žalované společnosti je proto podle názoru žalované nutné posoudit jako ryze soukromoprávní. Toto **kritérium** – tedy kritérium veřejného účelu instituce - tedy také **není splněno, přičemž jde o určující kritérium.**

Při shora uvedené úvaze je také třeba upozornit, že žalobce se zřejmě mýlí ve svém chápání účelu a důvodu existence žalované a proto nesprávně dovozuje, že žalovaná by měla být povinným subjektem dle InfZ. Z formulace žádosti o poskytnutí informace i žaloby samotné je zřejmé, že žalobce vychází z mylného předpokladu, že žalovaná byla založena jen jako jakýsi mezistupeň vlastnictví konečné společnosti Pražská energetika, a.s. hl.m. Prahou a že je tudíž povinna poskytovat informace nejen týkající se přímo jí, ale i společnosti Pražská energetika, a.s., a všech dalších dceřiných společností Pražská energetika, a.s., neboť všechny tyto společnosti jsou podle názoru žalobce ovládány a v podstatě „vlastněny“ hl.m. Prahou, a jedná se tedy podle něj o jakýsi veřejný majetek. Tak tomu však rozhodně není. Jak bylo uvedeno výše, pokud by hl.m Praha nejednalo ve shodě s druhým akcionářem žalované a nespojilo tak sílu svého akciového podílu s jiným významným akcionářem Pražská energetika, a.s., pak by podíl hl.m.Praha na Pražská energetika,a.s. (a zprostředkovaně na dalších společnostech ve struktuře) byl pouze minoritních 29,61%. Tento podíl by hl.m.Praze nezajišťoval žádné odlišné postavení, než mají všichni ostatní akcionáři Pražská energetika, a.s. Jednalo by se o minoritní podíl a zajisté ani žadatele by v takovém případě nenapadlo, že by hl.m.Praha jako minoritní akcionář Pražská energetika, a.s. mělo mít nějaká zvláštní práva vůči Pražská energetika, a.s., včetně rozšířeného práva na informace dle InfZ, protože Pražská energetika, a.s. běžně nenakládá s veřejnými prostředky a není jejich příjemcem.

Důkaz: Výroční zpráva PREH za rok 2014 – zpráva o vztazích (případně výroční zpráva PRE za rok 2014 – viz sbírka listin)

Po provedení této analýzy dospěla žalovaná k závěru, že není povinným subjektem podle InfZ. Proto byla žádost žalobce odmítnuta.

Ze stejného důvodu je žalovaná toho názoru, že není ani pasivně legitimována v tomto řízení, neboť není ani obdobou správního orgánu ve smyslu podané žaloby.

II.

Pokud by se soud s uvedeným názorem žalované neztotožnil, a považoval ji za povinný subjekt dle InfZ, je žalovaná toho názoru, že v předmětném případě by i tak bylo třeba aplikovat jinou část předmětného zákona, než kterou se snaží prosadit žalobce. Podle ust. § 6 InfZ, **pokud žádost o poskytnutí informace směřuje k poskytnutí zveřejněné informace, může povinný subjekt místo poskytnutí informace sdělit žadateli údaje umožňující vyhledání a získání zveřejněné informace.** Vyžadované informace jsou obsaženy jednak v pravidelných výročních zprávách a účetních závěrkách dotčených společností (z nichž lze přechít celkový objem finančních prostředků, jaké žalovaná za minulé období vyplatila na pravidelných i mimořádných odměnách i příp. tantiémách členům představenstva i dozorčí rady), dále pak v jednotlivých smlouvách o výkonu funkce všech členů orgánů společnosti, které v souladu se zákonem musí schvalovat valná hromada, a jsou součástí zápisů z valné hromady založených opět ve sbírce listin. Zde jsou obsaženy údaje o individuální výši schválené měsíční odměny za výkon funkce, případně v usnesení o rozdělení zisku a výplatě tantiém, která jsou taktéž součástí zápisů z příslušné valné hromady, která usnesení schvalovala, jsou obsaženy údaje o výši schválené tantiémy. Všechny tyto dokumenty jsou zakládány do sbírky listin rejstříkového soudu a jsou v tomto případě veřejně přístupné i prostřednictvím dálkového přístupu.

Žalovaná se domnívá, že i pokud by na ni dopadala informační povinnost v těchto věcech, není rozhodně její povinností vykonávat pro žadatele administrativní práci ve formě shromažďování vyžadovaných informací a jejich sestavování do tabulek v žadatelem konkrétně stanoveném obsahu a formě. Na takto zveřejněné a běžně veřejně přístupné informace byl žalobce v písemné odpovědi žalované odkázán. Žalované není známo, zda tuto možnost žalobce využil – sám to nijak neuvádí. I z tohoto důvodu však žalovaná považuje **žalobu za zcela bezpředmětnou**, neboť v rozsahu, v jakém je žalovaná oprávněna požadované informace poskytnout, již fakticky veřejně poskytnuty byly a jsou běžně přístupné. Obdobně informace zveřejňuje a své zákonné povinnosti tak řádně plní i společnost Pražská energetika, a.s., již se žádost také týkala. Žalobce tak podle názoru žalované poněkud zaměňuje vnímání informační povinnosti plynoucí povinným subjektům z InfZ, s povinností čistě administrativní, kterou vůči žalobci – ať již je zastupitelem, nebo běžnou fyzickou osobou - obchodní společnost nemá a zákon jí nic takového neukládá.

Žalovaná chápe, že žalobce ve své úvaze vycházel racionálně z toho, že hl. m. Praha je jedním z akcionářů žalované a příjmy žalované se v určité části v konečném důsledku stávají příjmem obce. Jako zastupitel – reprezentant obce tedy žalobce zřejmě předpokládá, že by mu žalovaná měla poskytovat určitý servis, co se týká předání informací. Žalovaná se však ze shora uvedených důvodů domnívá, že by takovým postupem porušila zákon, zejména

příslušné předpisy z oblasti korporátního práva, neboť fakticky by tím došlo ke zvýhodnění jednoho z akcionářů. Vyžadované informace jsou pro všechny akcionáře dostupné rovnocenně – způsobem upravovaným ObčZ, příp. souvisejícími předpisy. Pokud by jeden z akcionářů měl dostávat takové informace dalšími privilegovanými cestami na vyžádání, pak by byl bezpochyby před druhým akcionářem zvýhodněn. Naopak druhý akcionář – subjekt soukromého práva by byl zásadním způsobem poškozován, když by měl strpět, že prostředky společnosti budou vynakládány na „informační servis“ pro všechny zástupce druhého akcionáře. Žalovaná se domnívá, že ani výklad InfZ, ani výklad zákona o hl. městě Praze k takovému zvýhodnění neopravňuje a smyslem a účelem uvedených zákonů určitě nebylo založit takovéto zvýhodnění, resp. znevýhodnění.

V ust. § 2 odst. 3 InfZ je uvedeno, že: „zákon se nevztahuje na poskytování ... **dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování.**“ Jde v podstatě o zakotvení principu, že InfZ má oprávněným osobám umožnit přístup k informacím, které by jinak nemohly získat a tím zprostředkovat veřejnou kontrolu v oblastech a věcech, kde je taková veřejná kontrola oprávněná a žádoucí a jinak není umožněna. Smyslem a účelem InfZ není zajistit oprávněným osobám servis k pohodlné rešerši a analýze informací, které z nějakého důvodu považují v danou chvíli za zajímavé, ale nechce se jim je dohledávat. Žalovaná se domnívá, že všechny informace, které žalobce požaduje, jsou veřejně poskytovány jinými způsoby a jejich zpřístupňování je upravováno příslušnými předpisy korporátního práva (Občanský zákoník, Zákon o obchodních korporacích), které upravují rozhodování o odměnách, tantiémách a případných jiných úplatách pro členy orgánů společností a kontrolu takových rozhodnutí ze strany akcionářů prostřednictvím valné hromady a zveřejněním příslušných dokumentů obsahujících žádané informace ve sbírce listin obchodního rejstříku.

Dále je nutno odkázat na ust § 2 odst. 4 InfZ, který výslovně uvádí výjimku z informační povinnosti a to tak, že **povinnost poskytovat informace se netýká ... vytváření nových informací.** Podle názoru žalované, pokud by měla shromáždit veškeré žadatelem vyžádané informace (jedná se o značný počet osob za značné časové období), jednalo by se rozhodně o vytváření nových informací. Žalovaná sice samozřejmě ve svém účetnictví disponuje záznamy o vyplacení určitých částek členům svých orgánů, tyto informace však nijak nesumarizuje a neprovádí jejich součty, analýzy a hodnocení. Požadované informace by tedy musela nejprve sama extrahovat, sečíst, vytvořit, neboť ani žádný zákon jí neukládá zjišťovat a analyzovat konkrétní součty vyplacených částek z různých titulů různým členům orgánů. Ještě jednoznačnější je potom tato otázka ve vztahu k členům orgánů společnosti Pražská energetika, a.s. a ostatních. Žalovaná sice požadované informace o odměnách a tantiémách členů orgánů Pražská energetika, a.s. v jednotlivých obdobích obdržela v rámci materiálů doručovaných a předkládaných jako příprava na valné hromady cílové společnosti, tyto však jsou jen částečně předmětem archivace a vyžadované informace by z nich musely být velmi složitým a náročným způsobem dohledávány, analyzovány, vypočítávány (například ve vztahu ke členům orgánů, kteří pobírali odměnu za jednotlivé měsíce výkonu funkce, ale tato funkce jim vznikla, resp. zanikla k jinému datu, než je konec kalendářního měsíce a za daný měsíc jim tak byla vyplacena jen odpovídající část měsíční odměny). Žalovaná samozřejmě nevede tyto údaje ve svém účetnictví. Musela by tedy přistoupit k faktickému prohledávání a analýze archivovaných písemných podkladů, popřípadě podkladů stažených ze sbírky listin rejstříkového soudu. Žalovaná v tomto odkazuje zejména na judikát Nejvyššího správního soudu 1 As 141/2011 – 67, který uvádí, že při výkladu zákonné výluky z povinnosti poskytovat informace, které by bylo nutno nově vytvářet je nutno rozlišovat mezi situacemi, kdy výtahy z existujících dokumentů představují pouze

jednoduchou operaci, a případy, kdy k vytvoření odpovědi na žádost nestačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici, a je tak nezbytné s těmito údaji provádět další zpracovávání nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost. Odmítnout žádost o informace s tím, že by bylo nutné vytvořit nové informace lze pouze v případě, že povinný subjekt nemá povinnost předmětnými informacemi disponovat. Povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Výplata odměn a tantiém členům orgánů společnosti a to zejména jiných společností, ke kterým má žalovaná pouze vztah jednoho z akcionářů, resp. jednoho z akcionářů mateřské společnosti takové společnosti rozhodně není součástí její působnosti, nebo jejího provozu. Uvedená zákonná výjimka z informační povinnosti tak podle žalované přesně dopadá na žalobcem vyžadované informace.

III.

Žalobce dále ve své žalobě odkazuje na to, že k poskytnutí vyžádaných informací je oprávněn podle ust. § 51 odst. 3 písm. c) zák.č. 131/2000 Sb., v platném znění, o hlavním městě Praze (dále jen z.o hl.m.P). Toto ustanovení zakládá zastupitelům právo požadovat od zaměstnanců hlavního města Prahy zařazených do Magistrátu hlavního města Prahy, jakož i od zaměstnanců právnických osob, které hlavní město Praha založilo nebo zřídilo, informace ve věcech, které souvisejí s výkonem jeho funkce, nestanoví-li zákon jinak. Judikatura dovozuje, že stejně jako v případě obdobného práva, které zakládá zákon o obcích, se právo zastupitele na informace od povinné právnické osoby provede postupem podle InfZ. Jinak řečeno, v případě, že by z. o hl.m.P takové právo žalobci jako zastupiteli dával, má společnost povinnost informaci sdělit pouze tehdy, jedná-li se o subjekt povinný podle InfZ, což podle shora v čl. I. uvedeného zdůvodnění žalovaná není.

Výklad toho, proč se žalovaná domnívá, že ji nelze bez dalšího považovat za právnickou osobu, kterou hl. město Praha založilo, viz výše v čl. I bod1) a 2).

Navíc ještě žalovaná zdůrazňuje, že žalobce nijak nedoložil ani nevysvětlil, že by jím požadované informace souvisely s výkonem jeho funkce, jak to vyžaduje zákon. Ve své žádosti výslovně uvádí, že tyto informace jsou pro něho důležité jako pro „opozičního zastupitele“ s tím, že v orgánech mohou zasedat „politici nominanti koaličních (ale i opozičních) stran“. Toto zdůvodnění je podle názoru žalované pouze vyjádřením toho, že požadované informace potřebuje a hodlá využít v rámci politické soutěže mezi jednotlivými politickými stranami, účastníky se obsazování zastupitelských funkcí hl. města Prahy. Politický boj je sice legitimním a legálním prostředkem prosazování vlastního politického programu, ale je právě jen prostředkem k případnému získání funkce zastupitele, kde potom může zvolený zastupitel svůj politický program prosadit. Soupeření jednotlivých politických stran - ať už opozičních, nebo koaličních - o vliv na chod hl. m. Prahy ale není obsahem výkonu funkce zastupitele. Zde zřejmě u žalobce dochází k záměně chápání prostředků a cílů. Výkonem funkce zastupitele má být správná, odpovědná a společensky i hospodářsky prospěšná správa věcí veřejných dané obce, v mezích jejích pravomocí a působností. Výkon funkce zastupitele nespočívá v politickém boji opozičních a koaličních stran a snaze o vítězství jím zastávaného politického názoru. K získávání informací za takovým účelem zákon neopravňuje, resp. žalovaná se domnívá, že pokud by vyžadované informace poskytla při vědomí toho, že jsou vyžádány k účelům v rozporu se zákonem, sama by se dopustila

porušení jiných právních předpisů, které chrání soukromí a osobní údaje dotčených fyzických osob, potažmo práva druhého akcionáře společnosti. K čemu by žalobce požadované informace potřeboval, v rámci výkonu své funkce zastupitele, neuvádí – tj. zda jeho pravomoci a kompetence při výkonu funkce zastupitele, nebo agenda kterou se zabývá, nějak souvisejí s činností a existencí žalované, nebo s otázkami pobírání odměn členy orgánů soukromých společností apod. Žalovaná je tudíž na pochybách, zda by zákonem uváděný požadavek spojitosti požadovaných informací s výkonem funkce žalobce byl vůbec splněn.

Uvedené odůvodnění žalobce, že v orgánech společnosti mohou zasedat političtí nominanti koaličních a opozičních stran, pak vůbec neodůvodňuje, proč by mu měly být sděleny takto citlivé informace o majetku a soukromí fyzických osob, které „politickými nominanty“ nejsou, neboť i takové osoby jsou členy dotčených orgánů. Žalovaná se domnívá, že zejména u takových osob by shromáždění a sdělení požadovaných informací bylo hrubým a neodůvodněným porušením jejich práv na ochranu soukromí a osobních údajů. Žalovaná navíc upozorňuje, že jsou-li v orgánech společnosti nějací zastupitelé – tedy zřejmě oni koaliční a opoziční nominanti, jak je má na mysli žalobce – pak své odměny přiznávají v rámci Oznámení dle Etického kodexu zastupitele a to vždy k 30. 6. za rok předcházející a žalobce má tedy možnost si požadované informace zjistit v rámci své činnosti zastupitele jinak, než prostřednictvím využívání InfZ, který podle názoru žalované k těmto účelům nemá a nesmí sloužit. K doplnění žalovaná konstatuje, že členové orgánů společnosti mají povinnost péče řádného hospodáře a fiduciární povinnost vůči společnosti, "nominanty" zákon o obchodních korporacích nezná. Každá společnost soukromého práva tak má zákonem založený vnitřní systém kontroly, který by měl zaručit, že odměny členům orgánů nebudou vypláceny nehospodárně, bez souvislosti s reálnou situací a ke škodě společnosti. Tento systém je založen také na osobní zodpovědnosti fyzických osob – členů orgánů rozhodujících o výši a výplatě odměn, popřípadě je tato otázka svěřena přímo do pravomoci a působnosti vlastníků společnosti (valné hromady).

IV.

Žalovaná se dále zabývala i úvahou, zda by případné další poskytnutí vyžadovaných informací z její strany (tj. pokud by si je žalobce nezpracoval sám z veřejně dostupných zdrojů, jak je výše uvedeno) bylo v souladu s jejími povinnostmi na ochranu osobních údajů o dotčených fyzických osobách – členech orgánů společnosti, resp. ostatních společnostech, u kterých to žalobce vyžaduje. Shromáždění a předání informací o celkových odměnách, tantiémách a jiných finančních příjmech fyzických osob za určité období je totiž bezpochyby značným zásahem do práva na ochranu soukromí těchto osob. Sám InfZ v ust. § 8a také uvádí, že informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen **v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu**. To je mimo jiné zák. č. 101/2000 Sb. v platném znění, o ochraně osobních údajů. Ten v ust. § 10 uvádí, že při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá ... na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů. Žalovaná se domnívá, že požadované shrnující informace o výši odměn členů orgánů společnosti - zdůrazňujeme všech členů orgánů, nejen osob navržených do funkce člena orgánu akcionářem hl. m. Prahou - jsou zásahem do jejich soukromí a jedná se o důvěrné majetkové informace, jež společnost není oprávněna zpřístupňovat třetím osobám. I pokud by soud odmítl všechny shora uváděné závěry, které žalovanou vedly k odmítnutí žádosti žalobce, pak je podle názoru žalované třeba v posuzovaném případě nejprve řádně **zvážit**

vznikající kolizi práva na ochranu soukromí ve smyslu čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a práva na poskytnutí informace ve smyslu čl. 17 Listiny (a potažmo InfZ) z hlediska proporcionality. K této otázce – a to právě v oblasti poskytování informací o příjmech fyzických osob – existuje naštěstí velmi široká judikatura, o kterou je možné se v následných úvahách opřít.

Článek 7 odst. 1 Listiny zaručuje nedotknutelnost osoby a jejího soukromí. Článek 10 odst. 3 Listiny zakotvuje právo každého na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Základní právo na ochranu soukromého života lze omezit za účelem ochrany základních práv jiných osob, anebo za účelem ochrany veřejného zájmu, který je v podobě principu či hodnoty obsažen v ústavním pořádku (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2006, sp. zn. I. ÚS 321/06). Zásahy do základního práva musí odrážet specifika každého jednotlivého případu. V případě kolize jednotlivých ústavně garantovaných práv je na místě přistoupit k aplikaci **testu proporcionality** spočívajícímu v testu vhodnosti, potřebnosti a poměřování (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, č. 214/1994 Sb., ze dne 21. 3. 2002, sp. zn. III. ÚS 256/01, č. 37/2002 Sb. ÚS; či ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 405/2002 Sb.).

Žalovaná předpokládá, že žalobce byl při podání své žádosti a následně žaloby veden myšlenkou, že je-li obec jedním z akcionářů žalované, pak příjmy (prostředky) žalované jsou v určitém rozsahu (připadajícím proporcionalně na jím reprezentovaného akcionáře) v konečném důsledku veřejnými prostředky. Jsou-li tedy členům orgánů poskytovány odměny, pak nikoliv formálně právně, ale z hlediska určité logiky věci jsou tyto odměny částečně poskytovány jakoby „z veřejných prostředků“. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již konstantně upozorňuje, že i když InfZ obsahuje určitou výjimku z ochrany soukromí v případě osob, které jsou příjemci veřejných prostředků, **neznamená to, že povinnost poskytovat údaje o příjemcích veřejných prostředků je absolutní.** Podstatou poskytování základních osobních údajů o příjemcích veřejných prostředků by neměl být de facto ničím nekontrolovatelný a žádnými pravidly neomezený přístup k údajům o výši a podmínkách poskytování veřejných prostředků. Poskytování informací o vyplacených odměnách (ale i dalších základních osobních údajů) by mělo **zásadně sloužit veřejnému zájmu na kontrole hospodaření s veřejnými prostředky.** Jistě i v těchto případech by však měl být chráněn obecný princip zákazu zneužití práva. Tomu by mělo zabránit právě provádění testu proporcionality, tedy zkoumání váhy práva žadatele na informace a práva jiné osoby na ochranu. Z kritérií testu proporcionality vyplývá, že v konkrétních případech nebude výjimečně možno žádostem o poskytnutí informace o příjmech poskytovaných z veřejných prostředků vyhovět, neboť to nebude přiměřené zákonodárcem sledovanému cíli, jelikož zásah do práva na informační sebeurčení osoby, o níž budou informace poskytovány, bude v citelném nepoměru s tím, v jakých ohledech a v jaké míře může být za cenu takového zásahu dosaženo v konkrétním případě příjmové transparency, a tedy zajištěna kontrola hospodárnosti konkrétní oblasti veřejné sféry. Zjednodušeně řečeno lze říci, že v některých výjimečných případech nebude vzhledem ke konkrétním okolnostem cíl proporcionalní (v užším slova smyslu) negativním důsledkům spojeným s jeho dosažením.

Tento test je prováděn ve třech stupních:

1. **test vhodnosti**, zda institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout sledovaný cíl;

V konkrétním případě tedy zda vyhovění žádosti žalobce ve smyslu InfZ umožní dosáhnout sledovaný cíl, jímž je (nebo by měla být, aby byly informace poskytnuty v souladu s právním řádem) – kontrola hospodárnosti nakládání s veřejnými prostředky. Žalovaná se domnívá, že byť je na první pohled zřejmé, že žalobce by bezpochyby formou odpovědi na své dotazy získal jím požadované informace o výši příjmů členů orgánů, nelze takto oproštěnou informaci považovat za dosažení sledovaného cíle. Sledovaným cílem totiž rozhodně není, nebo by nemělo být uspokojení zvědavosti, jaké příjmy mají konkrétní fyzické osoby. Sledovaným cílem ve vztahu ke smyslu a účelu zákonné úpravy omezení jednoho ze základních ústavou zaručených osobnostních práv, je kontrola hospodárnosti nakládání s veřejnými prostředky. Žalovaná se domnívá, že takovou kontrolu lze těžko provést prostým zjištěním výše příjmů. Bylo by zřejmě nutné informovat se také o výši celkových příjmů společnosti, rozsahu v jakém jsou tyto prostředky v konečném důsledku veřejnými příjmy, jak hospodárně jsou využívány v rámci společnosti, kolik faktické práce a jaké odpovědnosti připadají na jednotlivé fyzické osoby, kterým jsou tyto prostředky vypláceny, jak jsou výše vyplacených odměn přiměřené výši odměn za obdobné funkce v obdobných společnostech obecně, jak se tyto odměny pohybují ve vztahu k reálným hospodářským výsledkům společnosti apod. Je zajímavé, že žádná z těchto informací žadatele očividně nezajímá, neboť si je nevyžádal. Je tedy opět na místě úvaha, zda konečným sledovaným cílem je cíl předvídaný zákonnou úpravou, tedy cíl, pro jehož splnění právní řád výjimečně dovoluje narušit jinak zásadní ochranu soukromí fyzických osob. Každopádně žalobce toto svou žádostí neprokázal. Naopak žalovaná se domnívá, že vhodným prostředkem k zajištění daného cíle (kontrola efektivnosti a oprávněnosti využití prostředků společnosti) jsou běžné a zákonem předvídané mechanismy, které ve společnosti fungují (odpovědnost členů představenstva, činnost dozorcí rady, předkládání účetních závěrek a zpráv akcionářům prostřednictvím valné hromady a výkon jejich kontroly na valné hromadě atd.).

2. test potřebnosti spočívající v porovnání legislativního prostředku omezujícího základní právo nebo svobodu s jinými opatřeními umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod; je tedy hledána odpověď na otázku, zda jde ve vztahu k dotčeným základním právům o nejšetnější z více prostředků umožňujících dosažení sledovaného cíle. Účelem druhé z podmínek je zajistit, že i v případech, kdy by za běžných podmínek informace o příjmu poskytovaném z veřejných prostředků nebylo proporcionální poskytnout, se taková informace poskytne, jsou-li v daném případě konkrétní pochybnosti o tom, že veřejné prostředky jsou vynakládány nehospodárně. Žalobkyni není v nejmenším známa žádná skutečnost, nebo tvrzení, které by mohlo zakládat domněnku, že jsou v daném konkrétním případě prostředky vynakládány nehospodárně. Toto stanovisko je navíc podpořeno i prostou objektivní skutečností, že jak v případě žalované samotné, tak v případě společnosti Pražská energetika, a.s. jsou otázky výše odměn a tantiém členů orgánů svěřeny rozhodování celé valné hromady, tj. všech akcionářů. Druhý akcionář – soukromoprávní subjekt, tedy vykonává také kontrolu hospodaření s prostředky společnosti a očividně se nedomnívá, že by s nimi bylo nakládáno nehospodárně, neboť by takové vydání nedovolil. K tomu má dostatek právně relevantních prostředků. Jak bylo vyloženo výše, je žalovaná také toho názoru, že žalobcem vyžadované informace si může velmi jednoduše fakticky sám zjistit jiným způsobem, za využití běžných prostředků a institutů (nahlédnutím do sbírky listin). Použití legislativního prostředku práva na informace podle InfZ se tak v tomto případě jeví naprosto zbytečným a nepřiměřeným.

3 test poměrování, tj. porovnání závažnosti v kolizi stojících základních práv a svobod. Při této části testu proporcionality vzala žalovaná zejména v úvahu, že shromažďování a zveřejňování předmětných informací by zcela neoprávněně a bezdůvodně

velmi vážně zasáhlo do všech osobnostních práv těch členů orgánů, kteří nejsou s akcionářem – hl.m.Praha nijak spojeni. K flagrantnímu porušení jejich práv na ochranu soukromí není fakticky v celé věci žádný věcný důvod, ani oprávnění založené zákonem. Žalovaná je především soukromoprávním subjektem s podstatnou účastí akcionáře, který je také běžným soukromoprávním subjektem. Proto nelze bez dalšího vyžadovat, aby plnila povinnosti veřejnoprávních korporací bez ohledu na právem chráněné zájmy fyzických osob a to zejména těch, které nejsou ani fakticky s územně samosprávným celkem reprezentovaným žalobcem nijak spojeny.

Žalovaná proto byla vedena zejména principem právní opatrnosti. Pokud by poskytnutí vyžádaných informací ve vyžádaném rozsahu představovalo porušení povinností k ochraně soukromí a osobních údajů, jak se žalovaná domnívá, pak by takové porušení nebylo dodatečně zhojitelné. Žalovaná, resp. členové představenstva žalované by nesli za takové porušení práv třetích osob odpovědnost a žalovaná by byla povinovávána k úhradě případných sankcí, pokud by příslušné úřady došly k závěru, že zveřejnění vyžádaných informací bylo neoprávněné. Mohlo by tak proto dojít i k vzniku materiální škody na úkor žalované a práva fyzických osob by byla neodstranitelně poškozena. Pokud však bude soudem v rámci výkladu příslušných předpisů dodatečně shledáno, že vyžádané informace měly být poskytnuty a jde o postup v souladu s právem, pak může žalovaná tuto povinnost dodatečně kdykoliv splnit, aniž by došlo k jakékoliv újmě.

V.

Vše, co bylo shora uvedeno ohledně vyžádaných informací o členech orgánů žalované, platí tím spíše o informacích o odměnách a příjmech členů orgánů společnosti Pražská energetika, a.s., popřípadě dalších dceřiných společností Pražská energetika, a.s. Tyto informace dostává žalovaná zprostředkovaně, jakožto jeden z akcionářů společnosti Pražská energetika, a.s. Stejně jako pro žalovanou jsou i pro každého dalšího zájemce – včetně žalobce – přístupné ve sbírce listin rejstříkového soudu Pražské energetika, a.s. Pokud by měla žalovaná takové informace pro žalobce zajistit, pak by z její strany naprosto jednoznačně nešlo o plnění informační povinnosti ve smyslu poskytování informací, které má k dispozici pouze žalovaná a nejsou veřejně přístupné, ale o prostou administrativní práci, kdy by žalovaná musela z veřejně dostupných zdrojů provést analýzu a rešerši žádaných informací a jejich sestavení do žádané formy. Žalovaná se domnívá, že by se v tomto případě jednoznačně nejednalo o plnění informační povinnosti dle InfZ, ale o provádění práce administrativní povahy pro žalobce. Žalovaná by samozřejmě takovou práci mohla vykonat. Na druhou stranu je zřejmé, že takovým postupem by jí fakticky vznikala škoda, neboť by musela vynaložit náklady minimálně v rozsahu úhrady pracovního času fyzické osoby, která by rešerši žádaných informací provedla. Žalovaná nespatřuje žádnou cestu, kterou by bylo možné z pohledu smyslu a účelu dotčených právních předpisů odůvodnit, proč by takovou újmu měla soukromoprávní společnost trpět. Zejména je nutné brát v potaz, že by takovým postupem byl v konečném důsledku naprosto bezdůvodně poškozován druhý akcionář žalované, který není veřejnoprávním subjektem, ale podnikatelem. Nejde zde totiž samozřejmě pouze o několik vyžádaných informací v tomto případě, ale o obecný princip, resp. určitý typ precedentu, který by se tímto způsobem do praxe zavedl. Výkladem ad absurdum si lze velmi jednoduše představit situaci, kdy si větší počet zastupitelů v budoucnu zažádá o poskytnutí nejrůznějších ekonomických analýz a rešerší všech možných informací týkajících se nejen Pražské energetiky, a.s., ale i celé řady jejích dceřiných společností,

s odkazem, že se jedná o majetkově propojené osoby a proto na ně mají zastupitelé nárok. Představa, že by si žalovaná měla na vlastní náklady zajistit tým zaměstnanců, kteří budou ze sbírky listin nejrozličnějších rejstříkových soudů zajišťovat účetní závěrky, výroční zprávy a zápisy z valných hromad všech možných majetkově spjatých společností, tyto pročítat, analyzovat a vybírat z nich nejrozličnější ekonomické, nebo jiné údaje dle přání zastupitelů z důvodů, které nijak nevysvětlili, je poměrně absurdní a je zřejmé, že smyslem a účelem InfZ nebylo poskytnout zastupitelům hl.m.Prahy takovýto servis.

Společnost Pražská energetika, a.s. je zcela běžnou obchodní společností s širokou akcionářskou strukturou. Žalovaná má na základním kapitálu Pražské energetika a.s. podíl ve výši 58,05%. Pokud by se akcie Pražské energetiky, a.s. ve vlastnictví žalované rozdělily mezi dva stávající akcionáře žalované v poměru jejich majetkové účasti (51/49), pak by hl.m. Praha disponovala akciovým podílem ve společnosti Pražská energetika, a.s. pouze ve výši 29,61%, kdežto druhý akcionář by podíl na něj připadající (28,45%) spojil se svým existujícím podílem 41,40% akcií a stal by se tak výrazně majoritním akcionářem Pražská energetika, a.s. s podílem ve výši 69,85%. Hl.m. Praha by tak zcela ztratilo svou pozici ovládajícího akcionáře ve vztahu k Pražská energetika, a.s. Lze opět odkázat na judikát Nejvyššího správního soudu 2 Ans 4/2009, který konstatoval, že ČEZ, a.s. je nutno považovat za veřejnou instituci ve smyslu InfZ zejména s ohledem na to, že účast státu ve výši 67,612 %, - 65,99 %. Zakládá jednoznačnou akciovou majoritu pro stát, který tak společnost výlučně ovládá. Je proto na místě úvaha, zda takto nízký podíl obce na majetku soukromoprávní společnosti (29,61%) může zakládat pro zastupitele obce zásadní práva, kterými by mohli, jak je shora uvedeno, dosáhnout zvýhodněné pozice a nerovného zacházení oproti ostatním 70,39% akcionářů společnosti Pražská energetika, a.s. a zda síla tohoto vlastnického podílu může odůvodnit zásadní zásahy do práva na ochranu soukromí a osobních údajů členů orgánů společnosti Pražská energetika, a.s., případně jejích dceřiných společností. Žalovaná se domnívá, že nikoliv.

Judikatura ve věcech zpřístupnění údajů o příjmech fyzických osob je vždy založena na základním postulátu, že zpřístupnění takových údajů je odůvodnitelné pouze za situace, kdy tyto příjmy jsou vypláceny z veřejných prostředků a účelem takového narušení základních práv dotčených fyzických osob je převažující zájem na kontrole hospodárnosti nakládání s nimi. V daném případě však jde o „veřejné prostředky“ jen velmi přeneseně a vzdáleně a v podstatě v nepatrném rozsahu, neboť jsou-li odměny a tantiémy vypláceny z prostředků společností, které je poskytují, pak se fakticky přeneseně a pouze v teoretickém principu jedná o prostředky všech zúčastněných akcionářů, tedy i subjektů soukromého práva a fyzických osob. O veřejné prostředky jde tak pouze z části a to v případě Pražská energetika dokonce v marginální části. Žalovaná tedy opět upozorňuje na myšlenku, že podstatou věci v tomto konkrétním případě není kontrola hospodárnosti nakládání s veřejnými prostředky, ale prostá snaha o zjištění výše příjmů konkrétních fyzických osob. K tomuto účelu však InfZ, ani žádné jiné právní předpisy rozhodně sloužit nemají a tento účel neopravňuje žalovanou k tomu, aby porušila jedno ze základních osobnostních práv členů svých orgánů i členů orgánů třetích osob.

Důkaz: Výroční zpráva PREH za rok 2014 – zpráva o vztazích

VI.

Ze všech shora uvedených důvodů se žalovaná domnívá, že je na místě žalobu v plném rozsahu zamítnout s tím, že žalovaná má nárok na náhradu nákladů řízení, včetně příslušné DPH.

Pražská energetika Holding, a.s.

Peter Zeman, advokát